

LEVENDE WOORDEN

Het gebed beantwoord door kruis.

Ik bad de Heere, dat Hij mij mocht doen toemen in geloof, liefde en genade; in de kennis der zaligheid, die in Hem is, en in het meer ernstig zoeken van Zijn aangezicht.

Hij was het, die mij aldus te bidden gaf, en Hij verhoorde mijn gebed, maar in een weg die de mijne niet was, en die mij de vertwijfeling nabij bracht.

Ik wenste, dat Hij mij in één gezegend ogenblik de verhoring mijner bede zou schenken; door Zijn allesbedwingende liefde en de almachtige kracht Zijns Heiligen Geestes mijn bederf en mijn zonden zou overwinnen; en mijn ziel tot rust brengen.

In plaats daarvan ontdekte Hij mij hoe langer hoe meer het verborgen kwaad dat in mijn hart huisvest, en liet de macht der duisternis toe mij van rondom aan te vallen.

Ja, meer nog! Met eigen hand verzwaarde Hij mijn weedom. Hij verijdelde mijn beste voornemens; Hij deed verdorren wat ik geplant had; Hij legde mij neder in het stof des doods. Zijn hand was dag en nacht zwaar op mij.

"Heere", vroeg ik schreiend, waarom dit? Wilt Gij Uw worm tot stervens toe vervolgen?

't Is in deze weg, sprak Hij, dat Ik uw gebed om geloof en genade verhoor. Het kruis gebruik Ik om u te kruisigen aan uzelf en om van uw trotsheid en eigengerechtigheid te bevrijden. Uw uitzichten op aardse vreugde verdonker en verijdel Ik, opdat gij uw EEN en uw ALLES in Mij zoudt vinden.

W.J.J.

De kinderachtige mens wil de waarheid opgesmukt hebben, maar wanneer hij verstandig wordt, dan wordt hem de eenvoudige waarheid, zonder opschik, aangenamer en krachtiger.

Ik heb dienaangaande voor omtrent vijf en twintig jaren een ontmoeting gehad, die voor mij leerzaam was, en het ook voor u kan zijn.

Ik zat te Utrecht in gezelschap van drie heren, die in geleerdheid en godsvrucht grijs geworden waren, professor Bonnet, professor Segaar en Ds. Hinlopen.

De laatste geheel doof zijnde, had uit dien hoofde de gewoonte in gezelschap veel zelf te spreken. Hij zat naast professor Bonnet, en zeide onder anderen: "Als ik somtijds niet slapen kan, dan zeg ik een psalm of een kapittel uit de Bijbel op, of de geloofsartikelen, of het volmaakte gebed, en zoek mij zo te stichten in en door de waarheid".

Professor Segaar zat naast mij; en deze, hoewel niet zo geheel doof echter hardhorig zijnde hoorde niets van hetgeen Hinlopen zeide; maar met mij sprekende, zeide hij nagenoeg hetzelfde: "Na mijn ziekte, lig ik des nachts menigmaal wakker, en dan overdenk ik wat de Heere Jezus mij leert bidden in het Onze Vader; en op een andere tijd, wat ik belijde te gelooven in de twaalf artikelen des geloofs".

Dit was voor mij een aandoenlijke ontmoeting, en ik dacht: hier ontvangt God de eer, dewijl de kundigste mannen belijden, dat de eenvoudige waarheid alleen hen voeden kan.

Ik verbijde mij in God, die door Zijn genade de wijzen tot kinderen maakt, en de kinderen wijsheid geeft.

Uit de "Oude Doos".

Jezus op het tweetal. Wie huivert niet bij de gedachte, dat hij zelf niet beter is dan Barabbas, en dat daarom de hele wereld, en óók zijn eigen vlees, zou stemmen tegen Jezus en vóór hemzelf? Wie huivert niet bij de gedachte,

dat hij nog altijd precies zoals Bar-Abbas, op de kieslijst van "het vlees", met God zelf op een tweetal staat? Wie dáár mee te doen krijgt, die Bidt: Heere help mij, want ik wordt krankzinnig, tenzij Gij mij de ware zin ontdekt van Johannes 1: In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God. En het Woord is vlees geworden, en wij hebben Zijn heerlijkheid gezien, ook toen Hij op het tweetal kwam, een heerlijkheid als des Eniggeborenen van den Vader, vol van genade en waarheid. Het tweetal van Pilatus: De lof der zotheid. Maar de vlucht uit dat tweetal, en de toevlucht in Jezus armen: De lof der Godheid. God heeft Hem al verlaten, toen dat sinistere tweetal opgesteld werd, zonder dat de wolken scheurden, of de hemel brak, of de zon verduisterd werd. Jezus, Borg, waarom hebt Gij ook de alledaagse naam van de marktjood, en van mij verdragen? Heere, help mij, want ik weet het zeker: ook ik zou niet op U gestemd hebben. Stil maar, zegt Hij nu tegen mij, dat is het juist, gij moet ook Mij niet "stemmen", Ik en de Vader moeten uw naam hebben gekozen door soevereine verkiezing tot zaligheid. Daar is, zegt Hij, -een tweetal geweest voor de aandacht Gods. De één die er op stond, was de oude mens der zonde, de Zoon der verderfenis; bestaande in de werkelijkheid. De ander was de nieuwe mens der verkiezing. Toen hebben Vader en Zoon die laatste verkozen, en hem zeer begeerd. Zij hebben naar welbehagen gekozen. En daarom kan ik leven en niet vergaan; en daarom ga ik uit de gevangenis van zonde en van Satan, door Hem, door Hem alleen, om 't eeuwig welbehagen. Bar-Abbas gaat de gevangenis wel uit, maar laat de gevangenis staan, maar Jezus gaat de hel nu in; doch: de kerker wordt Uw buit, o Heere; Gij ziet Uw strijd bekronen met gaven, tot der mensen troost, opdat zelfs 't wederhorig kroost, altijd bij U zou wonen.

K.S.

BRIEF VAN LUTHER AAN MELANCHTON.

(En) gij, mijn Philippus, hoe gaat het U intussen? Bidt gij ook voor mij, dat dit mijn verdwijnen, waarin ik ongaarne bewilligd heb, iets groots mocht worden ter ere Gods? En daarom verlang ik ernaar, om te weten of gij daarmee tevreden zijt. Mijn bezorgdheid was, dat het zou kunnen lijken, als ontvluchtte ik de strijd, en toch stond mij geen weg open, om hun, die het wilden en het mij aanrieden, weerstand te kunnen bieden. Ik heb geen grotere wens, dan om het woeden van mijn vijanden tegemoet te gaan en hun mijn hals aan te bieden.

Ik zit hier nu en stel mij de ganse dag de gestalte der kerk voor ogen en gedenk wat de psalm(dichter) zegt (89:48): Waarom hebt Gij al-

... Luther en Melanchton

le mensenkinderen vergeefs geschapen? God, wat een gruwelijk spooksel van de toorn Gods is dit vervloekte rijk van de roomse antichrist! Ik schaam mij, dat ik zo ongevoelig ben en niet wegsmelt in tranen om met een tranenstroom de verslagen zonen van mijn volk te bewenen. Maar er is niemand, die zich opmaakt en zich aan God vasthoudt of zich als een muur voor het huis van Israël stelt op deze laatste dag van Zijn toorn. Wee over het rijk van de paus, dat het einde en de droesem der tijden waardig is! God erbarme Zich over ons! Daarom, sta gij nu als dienaar van het Woord thans Uw man en bevestig de muren en torens van Jeruzalem, tot zij ook op U losstormen, Uw roeping en Uw gaven kent gij. Ik kan slechts voor U bidden, hopende dat mijn gebed, waarin ik niet twijfel, iets vermag. Doe gij desgelijks, en laat ons met elkander deze last dragen. Wij staan alleen nog in het veld; na mij zullen zij ook op U losgaan. Spalatinus schrijft, dat er zulk een wreed edict wordt in elkaar gezet, dat zij op gevaar voor het geweten af de wereld willen doorzoeken naar mijn boeken, opdat zij zich zelf maar spoedig te gronde richten. Rehabeam van Dresden verheugt zich, en is zeer begerig om het ten uitvoer te leggen. Men moet ook de keizer hebben aangespoord aan de koning van Denemarken te schrijven, om restanten der Lutherse ketterij niet op te nemen; en hun lied is: Wanneer zal hij omkomen en zal zijn naam vergaan (Ps. 41:6)? Hartmann v. Kronberg heeft de keizer zijn soldij van tweehonderd dukaten opgezegd: hij wil niet meer iemand dienen, die naar deze goddeloze lieden luistert. Ik geloof, dat het zó zal gaan, dat dit edict nergens iets zal uitwerken, dan (alleen) onder Rehabeam en Uw andere buurman (keurvorst Joachim v. Brandenburg), die door ijdele eerzucht wordt gekweld. God leeft en heerst tot in alle eeuwigheid. Amen.